

مدیریت نیروی تخصصی در انتقال فناوری از دانشگاه به صنعت پتروشیمی

(مورد مطالعه: دانشگاه شهید مدنی تبریز)

ياسر توبه^۱، صمد شفق^۲، مریم کولیائی^۳

- ۱- دانشجوی کارشناسی ارشد موسسه آموزش عالی فارابی کرج، پژوهشگر، پژوهشکده توسعه برنامه ریزی جهاددانشگاهی، تبریز
- ۲- دانشجوی کارشناسی ارشد موسسه آموزش عالی فارابی کرج، کارمند بانک تجارت البرز
- ۳- استاد دانشگاه، موسسه آموزش عالی فارابی، کرج، دانشجوی دکتری مدیریت صنعتی، دانشگاه تربیت مدرس

چکیدہ

پیشرفت و توسعه هر کشوری بستگی به تعامل صحیح دو بخش مهم صنعت و دانشگاه دارد. در واقع، یکی از پر ارزش ترین منابعی که جامعه برای پیشرفت و توسعه در اختیار دارد، دانشگاه است. ارتقای تکنولوژی بر نوعی زمینه سازی در جامعه متکی است برای اجرای این طرح از روش بررسی کیفی بهره گرفته شده است، همچنین جامعه آماری جمعا تعداد ۲۰۰ نفر از اساتید و دانش آموختگان رشته های مربوط به فناوری و صنعت دانشگاه شهیدمدنی تبریز می باشد که حجم نمونه آماری ۱۳۱۱ با استفاده از جدول مورگان از فرمول اصلی کوکران بدست آمده که بین آنان پرسش نامه ای از نوع استاندارد توزیع شد و در نهایت پس از تکمیل پرسشنامه جهت استخراج داده های آن از طریق نرم افزار SPSS مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. در این تحقیق برای تعیین اعتبار پرسش نامه ها از تکنیک آماری آلفای کرونباخ استفاده می شود. مقدار آلفای کرونباخ پرسش نامه مورد استفاده در این تحقیق که به کمک نرم افزار SPSS محاسبه شده است ۰/۷۸ است. تحقیق حاضر به منظور شناخت نیازمندیهای اطلاعات به مطالعه ادبیات در خصوص انتقال فناوری از دانشگاه به صنعت پرداخته و پس از جمع آوری اطلاعات و ثبت آن، اقدام به تجزیه و تحلیل اطلاعات نموده است. ، اولین نکته ای که از نتایج این پژوهش به چشم می خورد، حلقه مفقوده و ارتباط دهنده ای در میان دانشگاه و صنعت می باشد. این موضوع به بیش از بیش توجه به دانشگاه کار آفرین را مد نظر دارد.

واژه‌های کلیدی: مدیریت ، صنعت، انتقال تکنولوژی، ارتباط دانشگاه و صنعت، پتروشیمی، نیروی کار. دانشگاه شهیدمدنی تبریز

مقدمه

در سالهای اخیر انگیزه دانشگاههای مختلف جهت توسعه تمرکز از تحقیق و توسعه محض به سمت توسعه علوم کاربردی و ورود به دنیای کسب و کار افزایش یافته است. بسیاری از دانشگاههای بزرگ اقدام به توسعه برنامه های انتقال فناوری نموده اند که نتیجه آن، توسعه مراکز رشد فناوری و ارتباط نزدیک با پارکهای فناوری بوده است. توسعه این برنامهها موجب شده است تا ارتباط نزدیکتری میان دانشگاهها و صنایع مختلف برقرار شود تا بدین ترتیب دانشگاهها بتوانند نقش فعالتری در اقتصاد کشورها ایفا کنند. از جمله نتایج ارتباط میان دانشگاه و صنعت میتوان به توسعه دانش کاربردی جدید، پرورش نیروهای انسانی ماهر در قالب مشاوران دانشگاهی، کاهش هزینه تحقیقات در نتیجه دستیابی سریعتر شرکتهای بزرگ و کوچک به آزمایشگاهها و کتابخانه های دانشگاهها، ایجاد شبکه های اجتماعی منسجمی از دانشگاهیان که ارتباط میان دانشگاهها و مراکز علمی و صنعت را درک میکنند، [۱۰]

امکان توجیه راحتتر سرمایه گذاران داخلی و خارجی و بهبود جایگاه و موقعیت دانشگاهها و دانشجویان در سطح جامعه اشاره کرد

اگر چه کلیه این منافع در نتیجه ارتباط میان دانشگاه با صنعت دور از انتظار نیست، اما ساز و کار توسعه این روابط در کشورهای مختلف بسیار متفاوت بوده و مستلزم برنامه ریزی های دقیق است. یکی از مهمترین این سازوکارها که از آن به عنوان حلقه مفقوده

ارتباط دانشگاه با صنعت یاد میشود، دفاتر انتقال فناوری است که در این مقاله اهمیت، اهداف و ساختار آن مورد بررسی قرار گرفته است.

ارتباط دانشگاه و صنعت :

همکاری دانشگاه و صنعت از مصادیق توافقهایی قراردادی است که در خصوص فعالیتهای علمی و پژوهشی و شرکتهای تجاری صورت می گیرد. این همکاری معمولاً با هدف دستیابی به توان علمی دانشگاه و تجربه های صنعت و استفاده از آنها صورت می پذیرد. به طور کلی، ارتباط دانشگاه و صنعت شکل توافقهایی رسمی و غیررسمی میان این دو نهاد است که با هدف دستیابی به موفقیتهای بیشتر ایجاد می شود. در این ارتباط، دانشگاه و صنعت تلاش می کنند تا برخی از فعالیتهای علمی خود را به طور مشترک و هماهنگ انجام دهند. به هر حال، همکاری های دوجانبه این دو نهاد فعالیتهایی را در بر می گیرد که هر یک از آنها به تنهایی قادر به انجام دادن آنها نیستند [۱۱]